

Лондон, област Уайтчапъл, 22 август 1914

Пламякът с мирис на сярка като че ли предрече появата на демона. Ако наистина дойдеше, нямаше да бъде първото същество от ада, което щеше да мине оттам тази нощ. Въздухът в мансардата сякаш висеше неподвижно и беше наситен с дъх на насилие и човешко страдание. През широко отворения прозорец не влизаше дори и най-лек полъх на вятъра, за да отнесе следите, които злото беше оставило. Изглежда, дирите му продължаваха дори и навън, недалеч на улицата, откъдето се чуваше приглушен плач, нещо като оплакване на мъртвец.

Кейт запали спиртничето и изчака водата да заври в съдинката, след което сложи иглата да се стерилизира.

В живота си беше срещала много дяволи в човешки образ и беше разбрала, че някои от тях са измъчвани от постоянен глад, който няма нищо общо с естествената човешка нужда от храна. Беше ги наблюдавала как се упражняват в изкуството да оцеляват, да доловят недоловимото, да запамятат всяка грешка, при това с много по-голямо усърдие от останалите. С помощта на костите на себеподобните си или на части от тях създаваха броня и, стиснали зъби, се изкачваха по стръмното на живота.

Вдовицата Харис принадлежеше точно към този тип същества.

Кейт усещаше как малките очички на стопанката на къщата шарят по тялото ѝ. Измерваха я светкавично от горе до долу – лицето, ръцете, гърба, като опашка, която бързо се скрива на някое потайно място. Благото изражение, което възрастната жена се опитваше да придаде на погледа си, не можеше да скрие истинската ѝ същност, която го караше да гори и издаваше истинския ѝ характер на човек, който се храни с бедните и измъчени души на Уайтчапъл.

Кейт прекара през ухото на иглата най-тънкия конец, който беше успяла да намери в кожената си чанта. Направи знак на вдовицата да приближи лампата.

Не подценяваше тръпката, която пронизваше цялото ѝ тяло, когато жената стоеше близо до нея. Абигейл Харис беше вечно нащрек и знаеше по-добре от всеки друг, че оцеляването на всяка една форма на живот не зависи от силата на мускулите, а от способността за приспособяване. Нейното постепенно превръщане в черна какавида беше започнало след смъртта на съпруга ѝ с настоятелното чукане по вратата от страна на кредиторите. Отчаяна, Абигейл се беше освободила от кожата, с която беше родена, и с малкото ѝ останали лири беше превърнала мансардата на къщата в бардак.

Проститутката се беше отпуснала в единия ъгъл на стаята, която се даваше под наем на час, потънала в един фотьойл до разхвърляното легло. Именно върху неговата кадифена дамска клиентите обикновено сядаха, за да развържат, а после пак да завържат връзките на обувките си, както и да скалъпят някоя лъжа. Сега тя спеше, замаяна от евтино бленди, което Абигейл ѝ беше изляла в гърлото. Кейт беше почистилицата ѝ от сълзите и засъхналата кръв и беше покрила голото ѝ тяло с чист чаршаф.

Тя беше почти момиченце с лошия късмет да притежава красота, която едва започваше да разцъфтява, и бедност, която щеше да я направи робиня на някой мъж чак до последния ѝ дъх.

На Кейт ѝ се стори, че в слабостта ѝ и изтерзано тяло вижда тялото на Христос, увито в плащеница.

Обърна внимателно лицето ѝ към светлината. Разрезът разцепваше бузата ѝ от ухото до устата.

Заради войната, в Лондон нямаше почти никакви мъже и Абигейл беше започнала да търси клиенти сред утайката на най-ниските слоеве на обществото. Беше се приспособила към новите обстоятелства за сметка на момичетата, които се редуваха в бардака за съвсем дребни суми, за купичка овесена каша и за чаша ракия, с която да потиснат гаденето си.

Кейт заби иглата в кожата и започна да зашива порезната рана. Правеше ситни бодове и гледаше да събере краищата на остатъците от варварство и страст.

Госпожа Харис проточи шия, за да вижда по-добре. За нея не съществуваше гледка, която можеше да я смути.

– Ще стане ли като преди?

– Ако раната не се инфектира. Трябва да я почиствате всеки ден с разтвор от вода и сол и да я пазите със стерилни превръзки. Дайте по-близо лампата, ако обичате. Благодаря.

Кейт отново дръпна конеца. Беше решила да направи непрекъснат шев, за да даде на това дете отново лице на надеждата. Казваха за нея, че умее да събира пръснатите парчета от съдбите на хората.

Абигейл не се оплакваше от работата, която се налагаше да върши в този момент. Тя представляваше съвсем незначително неудобство в сравнение с онова, което би могло да стане. Беше изгонила клиента-насилник и беше изпратила едно момче да извика Кейт, „италианската докторка“. Под това име я познаваха в болницата Хароу Роуд.

Входният звънец иззвъня силно в нощта с две енергични натискания.

Стопанката на къщата придърпа шала към гърдите си.

– Сега пък кой дявол е дошъл да ни посети?

Кейт си помисли същото. Абигейл сложи лампата до легена и пооправи побелелите кичури коса, подаващи се изпод муселиновата шапчица. Попипа издутия джоб на престилката си, чието съдържание не оставяше място за съмнение.

– Ако е пак оня тип, ще го пратя веднага по дяволите. Вие продължавайте, не спирайте.

С игла в ръка Кейт я изгледа как излезе от стаята и се скри зад вратата. Дяволът отдавна беше вече влязъл в тази къща, си помисли, и сега слизаше по стълбите, придържайки полите си с пухкавите си пръсти. Трудно беше да го разпознае човек, особено когато нямаше вида на лошия вълк от приказките.

– Самата ти си дявол, дъртачка без сърце – измърмори през зъби.

Изчака няколко секунди, но не се чу никакъв вик или подозрителен шум.

Кейт прокара ръка върху парещите си очи, изтегна изтръпналия си гръб и се залови отново за работа. Още един бод, още една прекъсната нишка от тъканта на едно съществуване, която трябваше да се зашие.

Младото момиче изстена. Клепачите му бяха подути, а устните му трепереха. Кейт погали здравата му буза с опакото на ръката си.

– Още малко, потърпи още малко.

Видя как то протегна с мъка ръката си към пода, където беше сложена една възглавница. Успя да докосне края ѝ с показалеца си. Една сълза се търкулна към брадичката му и капна върху чаршафа.

Кейт беше виждала вече този жест, изобразен в афреска на една небезизвесна капела в един град в нейната родна страна, която ѝ беше станала чужда. Този жест крещеше към небето с цялата отчаяна ярост на обречените същества – протегнатият пръст на човека, търсещ помощ от Господ.

И Господ беше там, върху онази възглавница, под формата на едно заспало дете със свити до зачервените си бузки юмручета. Кейт усети как сърцето ѝ се свива. Какво щеше да стане с тях? Ако не тази нощ, то следващата или през зимните нощи, или след няколко години?

Изми ръцете си и взе детето. Усети топлината на този толкова крехък живот, в който яростно биеше едно сърце, което вече беше свикнало да се бори. Ако не друго, поне нещастното момиче беше родило мъжка рожба. Щяха да му бъдат спестени някои неприятности. Залюля малкото, целуна го, но напомни сама на себе си да не се привързва в никакъв случай. Кейт поправяше това, което можеше, намесваше се и си тръгваше, но ѝ беше много трудно да остави жертвите да излязат отново на сцената в следващото действие на трагедията.

Детето се размърда неспокойно, лицето му се сгърчи в конвулсия, готово да заплаче всеки миг. Кейт се отдели с мъка от него. Никой не се

раждаше, за да спаси света, нито пък за да бъде спасен. Върху ничия душа не можеше да тежи присъдата на покровителството. Ако съдбата съществува, тогава тя не може да бъде друго освен търсенето на собствен път.

Положи детенцето върху гърдите на майката, помогна ѝ да го прегърне и зави двете тела с одеяло, докато те почти изчезнаха. Подпъхна краищата така, че нощта да не може да ги отнесе, както италианската ѝ баба беше направила с нея и майка ѝ, когато Кейт се беше родила. Онази нощ беше спокойна, луната приличаше на сребърна монета, светът беше сит от кръв и все пак откъм запад се задаваше нова буря – по-тъмна от тъмнината, осветявана само от време на време от проблясъците на светкавиците.

Госпожа Харис се появи отново на вратата, попивайки челото си с бродирана кърпичка.

– Долу, на входната врата, има две госпожи. Две *истински* госпожи, по това време, в моята къща – изумлението ѝ не беше престорено. – Търсят Вас, но казаха да завършите спокойно работата си. Просто невероятно: щели да почакат.